ప్రాణానికి ప్రమాదం!

ప్రతాప రవిశంకర్

"నా పేరు సునీత" మృదువుగా చెప్పిందామె.

రెండు నిముషాల క్రితమే ఆమె నా గదిలోకి వచ్చింది. ఆమె చేతిలో ఖరీదయిన హాండు బ్యాగ్ వుంది. అంతే కాదు. ఆమె దుస్తులు, అలంకరణ ఆమె బాగా ధనికురాలనే విషయాన్ని వెల్లడిస్తున్నాయి.

"మీరు కారులో వచ్చారా?" అడిగాను.

"లేదు. టాక్సీలో వచ్చాను" అన్నది.

"మీకు కారు లేదా?"

"ఉన్నది. కాని కొన్ని కారణాలవల్ల నేను టాక్సీలో రావలసి వచ్చింది" అన్నది చిన్నగా.

"చెప్పండి. నావల్ల మీకు ఎటువంటి సహాయం కావాలి?" సిగరెట్టు ప్యాక్ అందుకుంటూ అడిగాను.

ఆమె వెంటనే మాట్లాడలేదు. హ్యాండుబాగ్ లోనించి కర్చీఫ్ బయటకు తీసింది. ఒక్కసారిగా ఖరీదయిన సెంటు వాసన ఆ గదినంతటినీ ఆక్రమించుకుంది.

కర్చీఫ్‌తో మొహం తుడుచుకుని "మంచినీళ్ళు కావాలి" అన్నది.

లేచి నిలుచున్నాను.

ఫ్రిజ్ లోనించి వాటర్ బాటిల్ తీసి ఆమెకు ఇచ్చాను. టేబిల్ మీద వున్న గ్లాసులోకి నీళ్ళువంచుకుని గబగబా తాగింది.

తర్వాత "థాంక్స్" అన్నది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి" అన్నాను ఆమె కదలికలను గమనిస్తూ.

"నన్ను ఎవరో హత్యచెయ్యాలనుకుంటున్నారు జగదీష్ గారూ" అన్నది.

ఆమె కళ్లలో భయం నాకు స్పష్టంగా కనిపించింది.

"మిమ్మల్నా!" అన్నాను.

"అవును. నన్నే"

"ఎవరో మీకు తెలుసా?" అడిగాను.

"తెలీదు."

"పోనీ యెందుకు హత్య చెయ్యాలనుకుంటున్నారో చెప్పగలరా?"

ఆమె విషాదంగా నవ్వింది. నిమిషం తర్వాత "నేను అందమైన దాన్నని మీరుకూడా ఒప్పుకుంటారనుకుంటాను. అంతేకాదు. నేను ధనవంతురాల్ని. ఈ రెండు కారణాల వల్ల నన్ను హత్య చెయ్యాలనుకుంటున్నారు" అన్నది.

"ధనవంతులు, అందమైన వాళ్ళు హత్యచెయ్యబడతారని మీరనుకుంటున్నారా?" అడిగాను.

"కాదు.... నాలాంటి కొంతమంది."

"వివరంగా చెప్పండి" అన్నాను సిగరెట్టును యాష్‌ట్రేలో నొక్కి.

"నా తండ్రి పేరు రంగారావు.... అయితే నేను ఆయన దగ్గర పెరగలేదు. మా జగన్నాధం బాబాయి దగ్గర పెరిగాను. ఆయనకు పిల్లలు లేరు. బాగా ధనవంతుడు. ఇప్పుడు నేను అనుభవిస్తున్న ఆస్తంతా ఆయనిదే. ఏడాది క్రితం ఆయన చనిపోయాడు. తన ఆస్తినంతా నా పేరున రాశాడు. అంతేకాదు. మా ఎస్టేట్ మేనేజర్ మోహన రావుకీ నాకూ పెళ్ళి కూడా చేశాడు. మోహనరావు నేను ప్రేమించుకున్నాం. పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాం. ఈ విషయం నేను మా బాబాయికి చెప్పాను. ఆయన కాదన లేదు. వెంటనే పెళ్ళి జరిపించాడు. తర్వాత మూడు నెల లకు ఆయన హార్ట్ ఎటాక్‌తో పోయాడు. అప్పటినించే నాకు కష్టాలు మొదలైనాయి" అన్నది సునీత విచారంగా.

వెంటనే నేను మాట్లాడలేదు.

ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాను.

సాధారణంగా డబ్బు వున్నవాళ్ళకే అన్నీ ఇటువంటి ప్రమాదాలు వస్తూ వుంటాయి. అందమైన ఆడది. అంతే కాకుండా ధనవంతురాలు. ఎవరి కన్నయినా ఆమె మీద పడకుండా వుండదు. అయితే సునీతకు వివాహమయింది. మరి అటువంటప్పుడు ఆమెకోసం, ఆమె ఆస్తికోసం ప్రయత్నం చేసేదెవరు?

"చెప్పండి సునీతగారూ.... మిమ్మల్ని హత్య చెయ్యవల సిన అవసరం ఎవరికి వుంది? ఎందుకు వుంది? మీరు ఎవర్ని అనుమానిస్తోన్నారు?"

"నేను నలుగుర్ని అనుమానిస్తోన్నాను జగదీష్‌గారూ. ఆ నలుగురికే నన్ను హత్య చేసేంతటి కారణాలు వున్నాయి."

"ఆ నలుగురు అనుమానితులు ఎవరు? చెప్పండి" మరో

సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ అన్నాను.

"మొదటి అనుమానితుడు నా భర్త మోహనరావు. ఇక అతను నన్ను హత్య చేస్తాడనుకోవటానికి వున్న కారణాలు చెబుతాను. పెళ్ళయిన తర్వాత మా బాబాయి చనిపోయిన తర్వాత ఆయన ప్రవర్తనలో బాగా మార్పు వచ్చింది. మా బాబాయి పోయిన రెండు నెలలకు అసలు విషయం తెలిసింది.

ఆయనకు ఇంకో ఆడదానితో అక్రమ సంబంధం వుంది. ఇంతకు ముందు ఎప్పుడో ఇద్దరూ ప్రేమించుకున్నారుట. అతడు ముందుగా ఈ విషయాన్ని నాకు చెప్పలేదు. తర్వాత ఇంట్లో డబ్బు తీసుకుని వేలకువేలు దానికి ఇస్తూ వుంటే నాకు విషయం తెలిసింది. నాకు బాగా కోపం వచ్చింది. ఆయనతో గొడవపడ్డాను. ఇకనించీ డబ్బు తీసుకువెళ్ళి దానికి ఇవ్వటానికి వీల్లేదని చెప్పాను. ఆయన నా మాటలను లక్ష్యపెట్టలేదు. చివరికి ఆయన చేతికి డబ్బు అందకుండా కట్టుదిట్టం చేశాను. దాంతో ఆయనకు నామీద కసి పెరిగింది. ఒక రోజు నా చెంపమీద కొట్టాడు. నేను సహించలేకపోయాను.

ఇక తనతో కాపురం చెయ్యననీ విడాకులివ్వమనీ అడిగాను. ఆయన ఒప్పుకోలేదు. ఈ ఆస్తి మరొకడికి వెళ్ళటానికి వీల్లేదన్నాడు. అప్పటినించి మేమిద్దరం వేరుగానే వుంటున్నాము. పేరుకు మాత్రం భార్యాభర్తలం. అంతే. ఆయన నన్ను హత్యచెయ్యాలనుకుంటున్నాడని వూహించటానికి ఈ కారణాలు చాలనుకుంటాను" అన్నది సునీత మాట్లాడటం ఆపి.

తల వూపాను ఆమె చెప్పిన విషయాలగురించి ఆలోచిస్తూ. ఆమె భర్త మోహనరావుకు భార్యను హత్యచేసే

అవసరం వుంది.

"రెండో అనుమానితుడు ఎవరు?" అడిగాను.

"మా బావ సుధాకర్. ఆయన వయస్సు నలభై వుంటుంది. ఆయన మొదటినించీ నన్ను కబళించేలా చూస్తూ వుండేవాడు. కాని మా అక్కయ్య ఆయన ఆటల్ని సాగనివ్వలేదు. ఆయన గుణం దానికి తెలుసు. అందుకే అది ఎప్పుడూ ఆయనతో కలిసి నా ఇంటికి రాలేదు. దానికి ఏడాది క్రితం కాన్సర్ వచ్చింది. మంచం పట్టింది. దాంతో మా బావకు స్వేచ్ఛ వచ్చింది. అప్పుడప్పుడు మా ఇంటికి రావటం మొదలుపెట్టాడు.

మా అక్కయ్య మందులకు కావాలంటూ నా దగ్గర డబ్బు తీసుకువెళ్ళటం మొదలుపెట్టాడు. మొదట్లో ఆయన నా దగ్గర తీసుకున్న డబ్బును అక్కయ్య మెడికల్ ట్రీట్‌మెంటుకే ఖర్చుపెడుతున్నాడని అనుకున్నాను. కాని తర్వాత ఆయన ఆ డబ్బుతో ఖుషీ చేస్తున్నాడని తెలిసింది. వెంటనే ఆయనకు డబ్బులివ్వటం ఆపేశాను. ఇలా నన్ను మోసంచేసినందుకు బాగా తిట్టాను. దాంతో మా బావకు నామీద బాగా కోపం వచ్చింది. నేను అనుభవిస్తున్న ఆ స్తిలో మా అక్కయ్యకు కూడా భాగంవుందనీ, దాన్ని అక్కయ్యకు రాసివ్వమనీ అడిగాడు. ఆ ఆస్తి మా బాబాయి నాకు ఇచ్చిపోయాడనీ అందులో చిల్లిగవ్వకూడా ఎవ్వరికీ రాదు పొమ్మన్నాను. ఎలా రాదో చూస్తానని మండిపడుతూ వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరువాత వారం రోజులకే మా అక్కయ్య చనిపోయింది. అది పోయిన పదిరోజులకు మా బావ నన్ను కలుసుకున్నాడు. పదివేలు ఇవ్వమనీ ఏదో బిజినెస్

చేస్తానని అన్నాడు. నేను రూపాయి కూడా ఇవ్వనని చెప్పి పంపించాను. అయితే ఇంత ఆస్తిని నువ్వు ఎలా అనుభవిస్తావో చూస్తానని వెళ్ళిపోయాడు" చెప్పింది.

అప్పటికే పైన ఫ్యాను తిరుగుతున్నా ఆమె ముఖానికి చెమటపట్టింది. ఆమె మరోసారి కర్చీఫ్ తీసి మొహాన్ని తుడుచుకుంది.

' సునీత మొహం చూస్తే నాకు జాలి కలిగింది. నిజంగా ఆమె ప్రాణానికి ప్రమాదం వస్తోంది. ఆమె ఎటువంటి పరిస్థితిల్లో ఇరుక్కునిపోయిందో అర్థమయింది.

బాయ్ ట్రేలో రెండు బ్రూ కాఫీలు తీసుకొచ్చాడు.

ఇద్దరం తాగాము.

ఆమెకు వక్కపొడి ఆఫర్ చేశాను. ఆమె తీసుకోలేదు. నేను సిగరెట్ వెలిగించాను.

పొగవదులుతూ "మిగిలిన ఇద్దరు అనుమానితులు ఎవరు?" అన్నాను.

"చెబుతాను. మూడో అనుమానితుడు ఎవరూ కాదు. నా సొంత తమ్ముడు సుధీర్. వాడు ఇంటర్ నాలుగుసార్లు ఫెయిలయ్యాడు. ఆ తర్వాత పాతికేళ్ళు వచ్చినా దాన్ని పూర్తి చెయ్యలేకపోయాడు. వాడికిలేని దురలవాటులేదు. అన్నీ వున్నాయి. వాడికి సొంత ఖర్చుకి నెలకు రెండు వేలు కావాలి. వాడు డబ్బుకోసం ఎప్పుడూ నన్ను పీడించేవాడు. అప్పుడప్పుడు ఇస్తూ వుండేదాన్ని. కాని ఈమధ్య ఇవ్వటం మానేశాను.

చివరికి వాడు నా దగ్గరినించి డబ్బు గుంజటం కోసం ఎంతకు తెగించాడంటే ఎప్పుడో ఓసారి నేను స్నానం చేసివచ్చి బట్టలు కట్టుకుంటున్నప్పుడు లంగా, బ్రాతో వున్న నా ఫోటోను తీశాడు. దాన్ని నాకు చూపించి తను

అడిగినప్పుడు డబ్బు ఇవ్వకపోతే ఆ ఫోటోను పత్రికల్లో అచ్చువేయిస్తానని నన్ను బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యబోయాడు.

నాకు ఒళ్ళుమండి వాడ్ని చెప్పుతో కొట్టి ఫోటోను పత్రికల్లో అచ్చువేయించుకోమని చెప్పాను. ఇదీ జరి జరిగింది. వాడికీ నామీద కోపం కసి వున్నాయి. వాడికి కూడా నన్ను హత్యచెయ్యగల కారణం వుందని అనుకుం టున్నాను. ఏమంటారు?" అన్నది నా కళ్ళలోకి చూసి.

తలవూపాను నిజమేనన్నట్టు.

సొంత తమ్ముడే డబ్బు కోసం అలా చేశాడంటే ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"ఇక నాలుగో అనుమానితుడు రామరాజు. డిగ్రీ చదువుతున్నప్పుడు నా క్లాసు మేటు. ఇద్దరం బాగా స్నేహంగా వుండేవాళ్ళము. అయితే మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవాలని మాత్రం ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

నా పెళ్ళి మోహనరావుతో జరిగిన తర్వాత రామ రాజు నన్ను కలుసుకున్నాడు. నేను తనని మోసం చేశాననీ అందుకు ప్రతిఫలంగా నన్ను తనకు యాభై వేల రూపా యలు ఇచ్చుకోమనీ అన్నాడు. నాకు నవ్వొచ్చింది. యాభై వేలు ఇస్తే నేను పెళ్ళిచేసుకున్నట్టు అవుతుందా. ఇదేమాట అతన్ని అడిగాను. అదంతా తనకు అనవసరం అనీ ముందు యాభై వేలు ఇవ్వమని బలవంతపెట్టాడు.

"ఇవ్వనన్నాను. ఈ మాటే గుర్తుపెట్టుకో. నువ్వు ఎలా బతుకుతావో చూస్తానని కోపంగా వెళ్ళిపోయాడు. ఇతన్నించి కూడా నాకు ప్రమాదం వుంది జగదీష్ గారూ. ఈ నలుగురినీ నేను అనుమానిస్తున్నాను" అన్నది సునీత భారంగా నిట్టూర్పు వదిలి.

ఆమె కళ్ళు బెదురుతున్నాయి.

"ఈ నలుగురికీ మిమ్మల్ని హత్యచెయ్యటానికి తగిన కారణాలు మాత్రమే వున్నాయి సునీతగారూ. ఈ నలుగురూ మిమ్మల్ని బెదిరించారు. కేవలం వీళ్ళ బెదిరింపుల కారణంగానే మీరు హత్యచేయబడతారని భయపడుతున్నారా? లేకపోతే మిమ్మల్ని హత్యచెయ్యటానికి ప్రయత్నాలు ఏవయినా జరిగాయా?" అడిగాను.

"వాళ్ళ బెదిరింపుల గురించి అసలు నేను భయపడలేదు. కోపం వచ్చిన మనుషులు అలా బెదిరిస్తారని అనుకున్నాను. కాని వారంరోజుల క్రితంనించీ నేను బయటకు వెళితే ఎవరో నన్ను కారులో వెంటాడుతున్నారు. వాళ్ళు ఎవరో నాకు తెలీదు. మొదట్లో ఎవరో అనుకున్నాను. కాని తర్వాత వరసగా వారం రోజులనించీ వాళ్ళు నా వెనకే తిరుగుతున్నారు.

వాళ్ళు అప్పటివరకూ ఎక్కడ వుంటారో నాకు తెలీదు. నా కారు బయల్దేరి కొంచెం దూరం వెళ్ళగానే వెనక్కి తిరిగిచూస్తే వాళ్ళు కార్లో వస్తూవుంటారు. వారంరోజులనించీ ఇలాగే జరుగుతోంది. ముందు పోలీసులకు రిపోర్టు ఇద్దామనుకున్నాను. కాని అంతకంటే మిమ్మల్ని కలుసుకోటం మంచిదనిపించింది. అందుకే ఇప్పుడు వచ్చాను. ప్లీజ్ నన్ను మీరే కాపాడాలి" అన్నది అర్థిస్తున్నట్లు.

"అలాగే .... మీరు భయపడకండి సునీతగారూ. త్వరలోనే మిమ్మల్ని హత్యచెయ్యాలనుకుంటున్న మనుషుల్ని పట్టుకుంటాను. నిశ్చింతగా వుండండి" అన్నాను.

"థాంక్స్ సర్. ఇదిగో పదివేలకు ముందుగా చెక్కు ఇస్తున్నాను. తర్వాత మీరడిగిన మొత్తం చెల్లిస్తాను" అని బ్యాగ్‌లోనించి చెక్కు తీసి నా చేతికిచ్చింది.

"మీ అడ్రసు మిగిలిన అనుమానితుల ఎడ్రసులు ఈ కాయితంమీద రాసి ఇవ్వండి" అన్నాను పెన్ను కాయితం ఇచ్చి.

ఆమె రాసింది.

"మిమ్మల్ని వెంటాడుతున్న ఆ మనుషులు ఎలా వుంటారో ఒకసారి చెప్పండి" అన్నాను.

సునీత వాళ్ళను వర్ణించి చెప్పింది.

"నా ఫోన్ నెంబర్ నోట్ చేసుకోండి. మిమ్మల్ని వెంటాడుతున్న ఆ మనుషులు కనిపించగానే ఆ కారు నెంబరు—మీరు ఏ రోడ్డులో వెళుతున్నదీ ఏదయినా పబ్లిక్ బూత్ నించి నాకు ఫోన్ చెయ్యండి. నేను వస్తాను" అన్నాను.

"అలాగే. వెళ్ళొస్తా జగదీష్ గారూ. ఇప్పుడు నాకెంతో ధైర్యంగా వుంది" అని డోర్ నెట్టుకుని వెళ్ళిపోయింది సునీత.

ఆమె చెప్పిన నలుగురు అనుమానితుల గురించి ఆలోచిస్తూ కుర్చీలో వెనక్కు వాలాను సిగరెట్టు ముట్టించి.

2

సాయంత్రం ఐదుగంటలయ్యింది.

బెడ్ మీదనించి లేచికూర్చుని స్క్రీన్ పక్కకు జరిపి కిటికీలోనించి బయటకు చూసింది సునీత.

పలుచగా వుంది ఎండ.

రోడ్డుమీద జనం ఎక్కువగా వున్నారు.

అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది....

సునీతకు ఒక్కక్షణం జీవితం మీద విరక్తిపుట్టింది. తన ప్రాణానికి అనుక్షణం ప్రమాదమే. అందరూ తన చావు కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు అనుకున్నది. కాని వెంటనే

ఆమెకు తను డిటెక్టివ్ సహాయం కోరిన విషయం గుర్తొచ్చింది. మళ్ళీ జీవితం మీద ఆశ చిగురించింది.

గోడనున్న గడియారన్ని చూసింది సునీత. తరువాత తను చెయ్యవలసిన పని గుర్తొచ్చింది.

తనని వెంటాడుతున్న మనుషుల గురించి డిటెక్టివ్‌కి తెలియజేయాలి.

లేచి నిల్చుంది.

బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళింది.

ఐదు నిముషాల్లో సబ్బుతో మొహం కడుక్కొని వచ్చింది.

అరగంటలో డ్రెస్ చేసుకుని తన గదిలోనించి బయటకు వచ్చింది.

డ్రయివర్ కారులోనే కూర్చుని వున్నాడు.

సునీతను చూడగానే బ్యాక్ డోర్ తెరిచాడు. వెనుక సీట్లో కూర్చుంది ఆమె.

ఆమె కూర్చోగానే కారు ముందుకు కదిలింది.

"ఎక్కడికి మేడమ్" అడిగాడు డ్రయివరు.

"సికింద్రాబాద్ వయిపు పోనివ్వు" అన్నది చిన్నగా.

నున్నటి తారురోడ్డు మీద మెత్తగా వెళుతోంది. కారు. ఐదు నిముషాల తర్వాత వాచీ చూసుకుంది సునీత.

కారు రామ్‌నగర్ లోనించి వెళుతోంది.

వెనక్కు తిరిగి చూసింది సునీత.

వెనుక ఎవ్వరూ లేరు. ఒక ఆటో వస్తోంది. అందులో ఎవ్వరూ లేరు.

ముందుకు తిరగింది ఆమె.

డ్రయివర్ సూటిగా రోడ్డుమీదకు చూస్తూ డ్రయివ్

చేస్తున్నాడు.

మరో రెండు నిముషాలాగి మిర్ర్ వెనక్కి తిరిగి చూసింది సునీత.

ఉలిక్కిపడింది.

వెనకనే కొంచెం దూరంలో వస్తోంది ఫోర్డుకారు. నల్లగావుంది. అందులో డ్రైవరు కాకుండా ముగ్గురు మనుషులు కూర్చుని సూటిగా సునీత కారునే చూస్తున్నారు. ముగ్గురూ గూండాల్లా లావుగా, కర్కశంగా వున్నారు.

వెంటనే చూపు మరల్చుకుంది సునీత. అలా చూపు మరలిస్తూనే ఫోర్డుకారు నెంబరు చూసింది.

ఆ నెంబర్ని హేండుబ్యాగ్ లోనించి చిన్న స్లిప్ తీసి బాల్ పెన్ తో దానిమీద నోటుచేసుకుంది.

కారు సికింద్రాబాద్ రైల్వేస్టేషన్ దగ్గరకు వస్తూ వుండగా మరోసారి వెనక్కి తిరిగిచూసింది సునీత.

ఫోర్డు కారు నెమ్మదిగా వస్తూనే వుంది.

స్టేషన్ ముందుకు రాగానే "డ్రయివర్ ....ఒక్క నిముషం కారు ఆపు" అన్నది సునీత.

కారు ఆగింది.

దిగి గబ-గబా స్టేషన్లోకి వెళ్ళి టెలిఫోన్ బూత్ లోకి చొరబడింది.

నెంబర్ డయల్ చేసింది.

యాభై పైసల నాణెం వెయ్యగానే క నెక్షన్ వచ్చింది.

"నేను సునీతను జగదీష్ గారూ. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ నించి మాట్లాడుతున్నాను. వాళ్ళు ఇప్పుడు కార్లో నన్ను వెంటాడుతున్నారు. ఫోర్డు కారు. కారు నెంబరు ఎ.ఎ.యస్. 3091. నేను బయల్దేరుతున్నాను. స్టేషన్నించి నెంబర్ త్రీ బస్సు రూటులో వెళుతూ వుంటాను స్లోగా

డ్రైవ్ చేయిస్తూ. మీరు త్వరగా వచ్చెయ్యండి. అలాగే" అని ఫోన్ పెట్టేసి, కొద్దిసేపు అక్కడే నిలబడి, తర్వాత వెళ్ళి కార్లో కూర్చుంది.

"డ్రయివర్ నెంబర్ త్రీ రూట్ లో పోనివ్వు. స్లోగా డ్రయివ్ చెయ్" అన్నది సునీత.

కారు కదిలింది. అల్కా హోటలు ముందు టర్నింగ్ కొట్టి వెనక్కి తిరిగింది.

సికింద్రాబాద్ రైల్వే బ్రిడ్జి దాటిన తర్వాత సునీత వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

ఫోర్డు కారు వస్తూనే వుంది.

చిన్నగా నవ్వుకుంది సునీత.

"పాపం....తను డిటెక్టివ్ కు ఫోన్ చేసిన విషయం వీళ్ళకు తెలీదు కదా!" అనుకుంది.

యూనివర్సిటీ ఏరియా నించి వెళుతోంది సునీత కారు. ఇంజనీరింగ్ కాలేజీ దగ్గరకు వెళ్ళేసరికి వెనుకనించి డిటెక్టివ్ జగదీష్ స్కూటర్ మీద రివ్వున వచ్చి ఆమెను కలిశాడు.

అతన్ని చూడగానే "డ్రయివర్ కారాపు" అన్నది సునీత.

కారు ఆగిపోయింది.

"భలేవారే మీరు....ఏదీ మీరు చెప్పిన ఫోర్డు కారు" అన్నాడు జగదీష్.

సునీత గబుక్కున వెనక్కి చూసింది. ఫోర్డుకారు కనిపించలేదు. ఏదో సిటీబస్సు వస్తోంది.

"ఆశ్చర్యంగా వుంది. ఇప్పటివరకూ ఈ కారు వెనుకనే వచ్చింది. సీతాఫల్ మండి రైలుగేటు దాటిన తర్వాత కూడా నేను చూశాను" అన్నది సునీత.

"అయితే వాళ్ళు ఏదో అనుమానించారు. అందుకే తప్పించుకున్నారు. ఐనా ఫర్వాలేదు. కారు నెంబరు చెప్పారుకదా.... దాన్నిబట్టి నేను వాళ్ళను పట్టుకోగలను. ఇక మీరు వెళ్ళండి. నేను వెనక్కి వెళతాను" అని స్కూటర్ని వెనక్కితిప్పి ముందుకు దూకించాడు డిటెక్టివ్ జగదీష్.

సునీత అదోలా అతన్నే చూస్తూ వుండిపోయింది కార్లో.

3

గదిలోనించి బయటకు వెళ్ళటానికి డ్రెస్ చేసుకుంటు న్నాను. సమయం ఉదయం ఎనిమిది గంటలు కావస్తోంది.

బయట ఎండ మందంగా వుంది.

ఫోన్ మ్రోగింది.

రిసీవర్ చేతికి తీసుకున్నాను.

"హల్లో....ఎవరు? ఇన్స్పెక్టర్ ప్రదీప్. హల్లో.... నువ్వా? ఏమిటి విశేషాలు? ఏదయినా హత్యకేసు తగి లిందా? ఉదయమే ఫోన్ చేశావ్?" నవ్వుతో అడిగాను.

"సరిగ్గానే వూహించావ్ బ్రదర్. నిజంగానే హత్య కేసు. సునీత ఎస్టేట్స్ సునీత హత్యచేయబడింది. నేను వెళుతున్నాను. నువ్వు వెంటనే అక్కడికి వచ్చెయ్యి" ఎడ్రసు చెబుతున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"నాకు తెలుసు"అని ఆశ్చర్యంతో ఫోన్ పెట్టేశాను.

మైగాడ్!....ఆమె అనుమానించినంతా అయింది.

ఆమె నా సహాయం కోరినా ఆమెను కాపాడలేక పోయాను.

నిజంగా దారుణం.

స్కూటర్ని బయటకు తీసి రూమ్కు లాక్ చేశాను.

స్కూటరును స్టార్టు చేసి ముందుకు దూకించాను.

రివ్వున దూసుకు పోతోంది.

నా మెదడులో ఆలోచనలు స్కూటరుకంటే వేగంగా పరుగులు తీస్తున్నాయి.

సునీత ఎస్టేట్ లోకి మళ్ళింది స్కూటరు.

అప్పటికే అక్కడ పోలీసు జీపు, అంబులెన్స్ ఆగి వున్నాయి.

బయట పోలీసులు నిలబడివున్నారు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ గారు పైన వున్నారు" చెప్పాడు కానిస్టేబులు.

మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళాను.

ఓ గదిలో అంతా కనిపించారు.

బెడ్ మీద నిద్రపోతున్నట్టుగా వుంది సునీత.

ఆమెను చూడగానే నాకు షాక్ కొట్టినట్టు అనిపించింది.

క్రితంరోజు తను ఏ విషయం గురించయితే భయపడిందో ఈ రోజు అదే జరిగింది.

వేలిముద్రల నిపుణుడు ఓ స్టీలు గ్లాసుమీద వేలిముద్రలు తీస్తున్నాడు.

"నీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ నన్ను చూడగానే.

"దారుణం బ్రదర్. ఈమె రెండ్రోజుల క్రితం నా హెల్ప్ కోరింది" అన్నాను.

"నీ హెల్ప్ అడిగిందా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"అవును. ఆమెను ఎవరో హత్య చెయ్యటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నారని చెప్పింది."

"ఎవరు?"

"అన్ని విషయాలూ తర్వాత వివరంగా చెబుతాను. ముందు ఇక్కడి విషయాలు చెప్పు. సునీత ఎలా హత్య చెయ్యబడింది??" అడిగాను.

"స్లీపింగ్ పిల్స్ ఓవర్ డోస్ కారణంగా చనిపోయింది. స్లీపింగ్ పిల్స్ పాలల్లో కలిపి తాగింది."

"అలాగా."

"న్యాయంగా ఈ కేసు నిలవదు బ్రదర్" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అవును. నీ పాయింట్ నాకు అర్ధమయింది. పాలల్లో స్లీపింగ్ పిల్స్ కలుపుకుని తాగిన కారణంగా ఆమె చనిపోయింది. గ్లాసుమీద బహుశ సునీత వేలిముద్రలే వుంటాయి. కాబట్టి ఇది ఆత్మహత్య అవటానికి కూడా అవకాశం వుందంటావు. అంతేకదా?" అన్నాను.

"అవును" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"నిజమే. సునీత నా సహాయంకోరి తనని ఎవరో హత్యచెయ్యాలని అనుకుంటున్నారని చెప్పకుండా వున్నట్లయితే మనం సునీత ఆత్మహత్య చేసుకుందని అనుకునే వాళ్ళము. కాని ఇప్పుడలా కాదు. చూడటానికి ఇది ఆత్మహత్యలా కనిపిస్తున్నా ఇది హత్యే. ఎవరో సునీతను తెలివిగా హత్యచేశారు. బహుశ ఆమెకు రోజూ పడుకోబోయే ముందు పాలు తాగే అలవాటు వుండి వుంటుంది. అందుకే ఆమెకు తెలియకుండా ఎవరో పాలల్లో స్లీపింగ్ పిల్సు కలిపారు" అన్నాను.

మాట్లాడలేదు ఇన్‌స్పెక్టర్. సునీతవైపు చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

పనులన్నీ చకచకా జరిగిపోతున్నాయి.

"రాత్రి రెండు గంటలప్పుడు ప్రాణం పోయి వుంటుంది" చెప్పాడు డాక్టర్.

"సునీత హత్య గురించి ఎవర్నయినా ఎంక్వాయిరీ చేశావా?" ఇన్‌స్పెక్టర్‌ని అడిగాను.

"సునీత భర్తని, వంటమనిషిని, ఓ నౌకర్‌ని ఎంక్వాయిరీ చేశాను. వాళ్ళు తనుకేమీ తెలియదని చెప్పారు."

"ముందుగా సునీతను ఎవరు చూశారుట."

"వంటమనిషి"

"ఇప్పుడు ఎక్కడ వుంది?"

"అందరూ కింద వున్నారు."

"ఇక్కడి తతింగం పూర్తయ్యింది ఇన్‌స్పెక్టర్" చెప్పాడు డాక్టర్.

"శవాన్ని మార్చురీకి పంపిస్తున్నాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"పంపించు. నేను ఇక్కడ ఎంక్వాయిరీ పూర్తి చేసుకుని స్టేషన్‌కు వస్తాను" అన్నాను ఇన్‌స్పెక్టర్‌తో.

శవాన్ని తీసుకుని పోలీసులు, డాక్టరు, వేలిముద్రల నిపుణుడు వెళ్ళిపోయారు.

సునీత భర్త మోహనరావు తనంతట తనే వచ్చి తనని పరిచయం చేసుకున్నాడు. అతను ఇంతకుముందు ఎప్పుడో నన్ను చూశాడుట.

"ఘోరం జరిగింది జగదీష్‌గారూ" అన్నాడు విచారంగా.

అతను నిజంగా విచారపడుతున్నాడో, నటిస్తోన్నాడో అర్ధంకాలేదు.

"అవును. అయితే ఈ ఘోరం జరుగుతుందని సునీతకు ముందుగానే తెలుసు" అన్నాను అతని మొహంలోకి

చూసూ.

"ఏమిటి మీరంటున్నది?" అన్నాడతను.

మోహనరావుకి ముప్పయి ఏళ్ళు పయన వుంటాయి. ఎర్రగా, పొడుగ్గా వుంటాడు. అతని కళ్ళలో నాకు ఎటువంటి భావమూ కనిపించలేదు.

"అవును.... సునీత రెండురోజుల క్రితం నన్ను కలుసుకుంది. ఆమెను ఎవరో హత్యచెయ్యాలనుకుంటున్నారని చెప్పింది. నా సహాయం కోరింది. ఆమెను ఎవరు హత్య చెయ్యాలనుకుంటున్నారో తెలుసుకుంటానని చెప్పాను. కానీ ఇంతలోనే సునీత హత్య చెయ్యబడింది."

"ఆశ్చర్యంగా వుంది. సునీత మిమ్మల్ని కలుసుకున్న విషయం నాకు తెలీదు. గత కొన్ని నెలలుగా మా ఇద్దరికీ మాటలు లేవు. వేరుగా వుంటున్నాము. బహుశ సునీత ఈ విషయాలన్నీ మీకు చెప్పే వుంటుందనుకుంటాను" అన్నాడు మోహనరావు.

"అవును. సునీత అన్ని విషయాలు చెప్పింది. ఇంతకీ మీరు రాత్రి ఎక్కడ వున్నారు?"

"ఇంట్లోనే వున్నాను. రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఇంటికి వచ్చాను. ఆ తర్వాత బయటకు వెళ్ళలేదు. అప్పటికే సునీత తన గదిలో కూర్చుని ఏదో నవల చదువుకుంటోంది. పదిగంటలకల్లా నేను నిద్రపోయాను. తెల్లవారి వంటమనిషి అరుపులతో నిద్రలేచాను. లేచేసరికి సునీత చనిపోయింది. వెంటనే పోలీసులకు ఫోన్ చేశాను."

"సునీతను మీరు హత్యచేసే అవకాశం వుందనుకుంటాను" అన్నాను.

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను.

"అవకాశం వుంది. కాని ఆమెను నేను హత్యచెయ్య

లేదు. అలా అనుకుంటే ఆమె హత్య చెయ్యబడిందంటే నాకు నమ్మకంలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకుందని అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"మీరేకాదు. ఎవరయినా అలాగే అనుకుంటారు. కాని సునీత నన్ను కలుసుకుంది. తనని ఎవరో హత్య చెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారని చెప్పింది. కాబట్టి ఇది ఆత్మహత్య కాదు. హత్య. సునీత నన్ను కలుసుకున్న విషయం పోలీసులకు చెప్పాను. కాబట్టి పోలీసులు ఇది ఆత్మహత్య అని కేసును కొట్టేసే అవకాశంలేదు. కాబట్టి అసలయిన హంతకుడు తప్పించుకోలేడు. ఇరవై నాలుగు గంటల్లో సునీతను హత్యచేసిన మనిషిని పట్టుకుంటాను."

"నన్ను నమ్మండి జగదీష్‌గారూ. ఈ హత్య నేను చెయ్యలేదు. సునీతను ఎవరో హత్యచేశారు. నేను కూడా ఒప్పుకుంటాను. మీ సహాయం కోరిన తర్వాత సునీత ఆత్మహత్య చేసుకుంటుందని నేను అనుకోను. కాబట్టి తప్పకుండా ఇది హత్యే. అయితే సునీతను హత్యచెయ్యటానికి నాకు కాకుండా మరో ముగ్గురికి కూడా అవకాశం వుంది. సునీత ఆ ముగ్గురి గురించి కూడా మీకు చెప్పే వుంటుంది. ఆ ముగ్గురిలో ఇద్దరు మనుషులు రాత్రి సునీతను కలుసుకున్నారు" చెప్పాడు మోహనరావు.

"ఎవరా ఇద్దరు?" వెంటనే అడిగాను.

"సునీత బావ సుధాకర్. ఆమె ఒకప్పటి ప్రేమికుడు రామరాజు."

"వీళ్ళిద్దరు సునీతను కలుసుకున్నారని మీకెలా తెలుసు?"

"నౌకరు రంగయ్య చెప్పాడు. సునీత గురించి ఇక్కడ అందరికీ తెలుసు."

"మీ వంటమనిషిని పిలుస్తారా ఓసారి."

మోహనరావు వంటమనిషిని పిలిపించాడు. ఆమెవచ్చి నా ఎదురుగా నిలబడింది. ఆమెకు యాభై యేళ్లుంటాయి! సన్నగా, పొడుగ్గా వుంది.

నన్ను చూడగానే నమస్కారం చేసింది.

"నీ పేరు?" అడిగాను.

"గోవిందమ్మ."

"ఎన్నాళ్ళనించీ ఈ ఇంట్లో నువ్వు పని చేస్తున్నావు?"

"ఏడాదినుంచి."

"రాత్రి సునీతకు పాలు ఇచ్చింది నువ్వే కదా."

"నేను కాదండీ....ఎవరిచ్చారో నాకు తెలీదు."

"రాత్రిళ్ళు నువ్వు ఇక్కడ వుండవా?"

"ఇక్కడే వుంటానండీ పది గంటలదాకా....తర్వాత ఇంటికి వెళతానండీ....కాని రాత్రి నా కూతురుకు ఒంట్లో కులాసాగా లేకపోతే అమ్మగార్ని అడిగి ఏడు గంటలకే వెళ్ళిపోయాను."

"ఉదయం సునీత శవాన్ని నువ్వే చూశావా?"

"అవునండీ, కాఫీ తీసుకుని గదిలోకి వెళ్ళానండీ. అమ్మగారు ఇంకా నిద్రపోతున్నారు. లేపాను. కాని లేవలేదు. ఒళ్ళంతా బిగుసుకుపోయి వుంది. వెంటనే చనిపోయారని గ్రహించి అయ్యగార్ని పిలిచాను."

"నువ్వు ఎక్కడ వుంటున్నావ్" అడిగాను.

చెప్పింది గోవిందమ్మ. ఇక ఆమెను అడిగే ప్రశ్నలు ఏమీలేవు. అందుకే ఆమెను పంపించాను.

"నౌకర్ని పిలవండి" మోహనరావుతో అన్నాను.

అతను దూరంగా నిలబడివున్న నౌకరు రంగయ్యను పిలిచాడు.

రంగయ్య వస్తూనే "దణ్ణాలు సామీ" అన్నాడు. ఆయనకు అరవై యేళ్ళవరకు వుంటాయి. పొట్టిగా— నల్లగా వున్నాడు.

"రాత్రి సునీతను నువ్వు చివరిసారిగా ఎన్ని గంటలప్పుడు చూశావ్?" అడిగాను రంగయ్యను.

"పది గంటలప్పుడు చూశానండీ. అప్పుడే ముందు సుధాకర్ గారు వచ్చారండీ. అమ్మగారితో ఏదో మాట్లాడారు. అమ్మగారు కోపంగా ఏదో అనేసరికి అయన విసురుగా వెళ్ళిపోయారు. తర్వాత అరగంటకి అమ్మగారి గదిలోనించి రామరాజు గారు గబగబా వచ్చి వెళ్ళిపోవటం చూశానండీ. ఆ తర్వాత నాకేమీ తెలియదండీ."

"సరే నువ్వెళ్ళు"

వెళ్ళిపోయాడు రంగయ్య.

"మిస్టర్ మోహనరావ్, నాదొక సందేహం. నిజంగా రాత్రి సునీత బావ సుధాకర్-ఆమె ఒకప్పటి ప్రేమికుడు రామరాజు ఈ ఇంటికి వచ్చారంటారా?" అడిగాను అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"అబద్ధం చెప్పినందువల్ల నాకు వచ్చే ప్రయోజనం ఏముంటుంది?"

"చాలా వుంది. అనుమానం వాళ్ళిద్దరిమీదకూ వెళుతుంది."

"నిజమే. తర్వాత మీ పరిశోధనలో నిజానిజాలు బయటపడతాయికదా నేను అబద్ధం చెప్పినా. ఐనా నేను నిజమే చెబుతున్నాను. వాళ్ళిద్దరూ సునీతను కలుసుకున్నారు."

"వాళ్ళు ఇంతకు ముందు ఎప్పుడయినా మీరు ఇంట్లో వున్నప్పుడు ఒంటరిగా వున్న సునీత గదిలోకి వెళ్ళి

మాట్లాడారా?"

"చాలాసార్లు మాట్లాడారు."

"మరి ఆమె భర్తగా మీరు వాళ్ళు ఆమెను కలుసుకోవటాన్ని ఎలా సహించారు?"

"సహించక నేను చెయ్యగలిగింది ఏమీ లేదు. ఈ ఆ స్తంతా సునీతది. ఆమె నన్ను తన విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోవద్దని గట్టిగా చెప్పింది. అంతే కాకుండా మా ఇద్దరిమధ్య భార్యాభర్తల సంబంధం ఎప్పుడో చెడి పోయింది. ఇంకో విషయం. నిజానికి ఈ విషయంలో సునీతను ఏమీ అనే హక్కు కూడా నాకు లేదు. ఎందుకంటే నాకూ ఓ అమ్మాయితో సంబంధం వుంది" అన్నాడు మోహనరావు.

అతను తనందట తనే ఈ విషయాన్ని చెప్పటం నాకు కొంచెం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

"ఆల్ రైట్. థాంక్స్ మోహనరావ్ గారూ నాతో సహకరించినందుకు. మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలుసుకుంటాను. దయచేసి పోలీసుల పర్మిషన్ లేకుండా ఈ వూరు వదిలి ఎక్కడికీ వెళ్ళకండి" అన్నాను అక్కడినించి కదులుతూ.

నవ్వాడతను, "ఈ వూర్నించి కాదు, ఈ ఇంట్లోనించే ఎక్కడికీ వెళ్ళను" అన్నాడు మోహనరావు.

4

"సునీత తాగిన పాలగ్లాసుమీది వేలిముద్రలు ఎవరివో తెలిసిందా?" పోలీసు స్టేషన్లోకి వెళ్ళగానే ఇన్స్పెక్టర్ ఎదురుగా కూర్చుంటూ అడిగాను.

"నువ్వు వూహించింది నిజమే. ఆ గ్లాసుమీద సునీత వేలిముద్రలే వున్నాయి."

"అయితే ఇంకెవ్వరి వేలిముద్రలూ లేవా ఆ గ్లాసు

మీద."

"లేవుట."

"ఆశ్చర్యంగా వుంది. సునీత తనకుతానే పాలను గ్లాసులో పోసుకుని తాగివుండాలి."

"అంతే అయివుంటుంది."

"మరి అటువంటప్పుడు ఆ గ్లాసులోకి స్లీపింగ్ పిల్స్ ఎక్కడినించి వచ్చాయి?"

"సునీతే కలుపుకుని వుంటుంది" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"నువ్వు మళ్ళీ మొదటికి వస్తున్నావ్ బ్రదర్. సునీత ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. ఆమెను ఎవరో హత్యచేశారు. కాబట్టి సునీత పాలగ్లాసులో ఆమెకు తెలీకుండా ఎవరో స్లీపింగ్ పిల్స్ కలిపారు. ఆమె కలుపుకోలేదు" అన్నాను.

"అయితే ఆ మనిషి ఎవరు?" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

"ఆ మనిషే హంతకుడు. ఆ మనిషి ఎవరో మనం తెలుసుకోవాలి."

"చెప్పు....నువ్వు నాకు అన్ని విషయాలూ వివరంగా చెబుతానన్నావు. కాని చెప్పలేదు. అసలు సునీత నీకు ఏం చెప్పింది?"

ఇన్స్పెక్టర్‌తో అంతా వివరంగా చెప్పాను.

"అయితే ఆ నలుగురు అనుమానితుల్లో ఎవరో ఈ హత్యను చేసి వుండాలి" అన్నాడు ప్రదీప్.

"అలాగే అనుకోవాలి. నలుగుర్లో ఇద్దరు హత్యజరిగిన రోజు రాత్రి సునీతను కలుసుకున్నారు. మూడో మనిషి, సునీత భర్త. అతను ఇంట్లోనే వున్నాడు. అతను యెంత వరకు నిజం చెబుతున్నాడో మనకు తెలీదు. ఇక నాలుగో మనిషి—సుధీర్. సునీత తమ్ముడు. అతను క్రితం రాత్రి ఎక్కడ వున్నాడో తెలుసుకోవాలి. అంతేకాదు, మిగిలిన

ఇద్దరు అనుమానితుల్నీ కలుసుకోవాలి.

ఈ కేసులో ఇంకొంతమంది పాత్రకూడా వుంది. ఎ.ఎ.యస్. 3091 నల్ల ఫోర్డు కారులో వారంరోజుల నించీ ఎవరో ముగ్గురు మనుషులు సునీతను బయటకు వెళితే వెంటాడారు? అసలు ఆ మనుషులు ఎవరు? ఆ నల్ల ఫోర్డు కారు ఎవరిది? ఈ విషయాలు నువ్వు తెలుసుకో. నేను ముందు సునీత బావ సుధాకర్‌ని కలుసుకుంటాను" అన్నాను అతనితో.

"అలాగే. క్విక్‌గా మన పరిశోధన సాగితే హంతకుడిని పన్నెండు గంటల్లోనే పట్టుకోవచ్చు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"వెళతాను"అని స్టేషన్‌లో నించి బయటకు వచ్చాను.

5

సన్నగా వున్న రోడ్డులోకి మళ్ళించాను స్కూటరుని. ఆ రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది. వరుసగా డోర్ నెంబర్లు చూసుకుంటూ వెళుతున్నాను.

సుధాకర్ వుంటున్న డోర్ నెంబర్ కనిపించింది. స్కూటరాపాను.

దిగి గేటు నెట్టుకుని లోపలకు వెళ్ళాను. గది తలుపులు మూసి వున్నాయి.

తట్టాను.

లోపల్నించి "ఎవరు?" అన్నారు ఎవరో.

"తలుపు తెరవండి."

నిమిషం తర్వాత తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఎదురుగా నలభై యేళ్ళాయన నిలబడి వున్నాడు లుంగీ చుట్టుకుని. బట్టతల. కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

"సుధాకర్ గారు మీరే అనుకుంటాను" అన్నాను చిరు

నవ్వుతో.

"అవును.... నే నే. ఇంతకీ మీ రెవరు? ఎందుకోసం వచ్చారు?" అన్నాడాయన అక్కడినించి కదలకుండానే.

"కూర్చొని మాట్లాడుకుందాం పదండి" అని నేను కదిలాను.

ఆ గదిలో నాలుగు కుర్చీలు, ఓ టీపాయ్ వున్నాయి. ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కూర్చున్నాము.

"మీరు రాత్రి పది గంటలప్పుడు సునీతను కలుసుకున్నారు కదా?" అడిగేను సుధాకర్ ని.

అతను మొహం అదోలా పెట్టి "సునీత గురించి అడుగుతున్నారు మీ రెవరు?" అన్నాడు సీరియస్ గా.

"నేను డిటెక్టివ్ జగదీష్ ని. సునీత రెండ్రోజుల క్రితం నన్ను కలుసుకుంది. మీరు తనని హత్య చెయ్యాలనుకుంటున్నారని చెప్పి నా సహాయం కోరింది. క్రితం రాత్రి మీరు ఆమెను కలుసుకున్నారు. ఆమెతో మాట్లాడుతూ ఆమెకు తెలీకుండా ఆమె తాగే పాలగ్లాసులో స్లీపింగ్ పిల్స్ ఓవర్ డోస్ లో కలిపారు. ఆమెను హత్య చేశారు" అన్నాను అతని మొహంలో ఫీలింగ్స్ ని గమనిస్తూ.

సుధాకర్ ఒక్కక్షణం షాక్ కొట్టిన వాడిలా వుండిపోయాడు.

తర్వాత షాక్ నించి తేరుకుని "అబద్ధం. అంతా పచ్చి అబద్ధం" అని అరిచాడు.

"అబద్ధం కాదు. మీ రే రాత్రి సునీతను హత్య చేశారు" అన్నాను గట్టిగా.

"మీకు పిచ్చిపట్టింది. నేను సునీతను హత్య చెయ్యలేదు. నాకేమీ తెలీదు. నేను నిర్దోషిని. నిర్దోషిని" అన్నాడు పెద్దగా.

"అయితే జరిగింది చెప్పండి. రాత్రి మీరు సునీతను కలుసుకున్నారా? లేదా?" సిగరెట్టు వెలిగిస్తూ అడిగాను.

"అంతా చెబుతాను. రాత్రి పదిగంటలప్పుడు సునీత ఇంటికి వెళ్ళాను బాగా డబ్బు అవసరమయి. నేను వెళ్లే సరికి ఆమె బెడ్ మీద పడుకుని చదువుకుంటోంది. నన్ను చూడగానే "ఎందుకొచ్చావ్?" అని అడిగింది. బిజినెస్ చేసుకుంటాననీ కనీసం ఐదువేలయినా అప్పుగా ఇవ్వమనీ అడిగాను. కాని సునీత ఇవ్వలేను. రెండు రూపాయలు కూడా ఇవ్వను పొమ్మని కసురుకుంది. వెంటనే ఆమెను తిట్టి అక్కడినించి వచ్చేశాను. అంతే జరిగింది. ఆమె గదిలో నేను వున్నది పది నిముషాలే. ప్లీజ్....నన్ను నమ్మండి. జగదీష్ గారూ...." అన్నాడు సుధాకర్.

అతని మాటలు నమ్మాలో, నమ్మకూడదో అర్థం కాలేదు.

మొత్తానికి సునీత హత్య చాలా తెలివిగా జరిగింది.

"మీరు చెప్పినదంతా నిజమేనా?"

"నిజమే జగదీష్ గారూ"

"సునీతను ఇంతకుముందు మీరు బెదిరించారుట కదా, ఆమె మీకు డబ్బులివ్వలేదని."

"బెదిరించిన మాట నిజమే. కోపంలో అలా బెదిరించాను. రాత్రికూడా బెదిరించాను. కేవలం బెదిరింపే. హత్యలు చేసే ధైర్యం నాకు లేదు. హత్యచేస్తే జైలుకు వెళ్లాలి. జైలుకు వెళ్ళటంకంటే బయట ఎలాగో బతకటం మంచిదికదా" అన్నాడు సుధాకర్.

"ఇంకో విషయం....రాత్రి మీరు సునీత గదిలోకి వెళ్ళినప్పుడు ఆ గదిలో పాలగ్లాసును చూశారా?" అడిగాను.

"లేదు చూడలేదు" అన్నాడతను.

"ఆల్ రైట్. మిమ్మల్ని మళ్ళీ కలుసుకుంటాను" అన్నాను కుర్చీలోనించి లేచి.

"సునీతకు చాలా అన్యాయం జరిగింది" అన్నాడు సుధాకర్ విచారంగా బయటకు వచ్చిన తర్వాత.

6

పోలీస్ స్టేషన్ ముందుకు వచ్చేసరికి బయట ఆగివున్న నల్ల ఫోర్డు కారు దర్శనమిచ్చింది నాకు.

దాని నెంబర్ ప్లేటు చూశాను.

అవును. అదే నెంబరు.

సునీతను వెంటాడిన కారు. స్కూటర్ని స్టాండు వేసి లోపలకు నడిచాను.

ఇన్స్పెక్టర్ ఎదురుగా నిలబడివున్న ముగ్గురు ఎద్దులాంటి మనుషులు కనిపించారు.

"మిస్టర్ జగదీష్ నల్ల ఫోర్డుకారులో సునీతను వెంటాడి ఆమెను భయపెట్టిన గూండాలు" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ముగ్గురూ తలలు వంచుకుని నిలబడ్డారు.

"సునీత బాగానే భయపడి వుండాలి వీళ్ళ రూపం చూసి" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ మళ్ళీ.

"సునీతను ఎందుకు వెంటాడారు?" అడిగాను ముగ్గురినీ ఉద్దేశించి.

"నేను చెబుతాను. వీళ్ళు కిరాయి మనుషులు. ఆ నల్ల ఫోర్డుకారు సన్ డ్రయివింగ్ స్కూలు వాళ్ళది. ఆ కారును వీళ్ళు అద్దెకు తీసుకున్నారు పదిరోజులపాటు. సునీతను బెదిరించటానికి వీళ్ళను నియమించింది ఎవరో కాదు, మన నలుగురు అనుమానితుల్లో ఒకడయిన రామరాజుట."

"రామరాజా!" అన్నాను.

"అవును. అందుకే వాడిని తీసుకురమ్మని మనవాళ్ళను పంపించాను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

నేను మాట్లాడబోయేంతలో ముగ్గురు పోలీసులు సన్నగా ఎర్రగావున్న ఓ ముప్పైఏళ్ళ యువకుడ్ని లోపలకు తీసుకు వచ్చారు.

"ఇతనేసార్ రామరాజు" అన్నారు.

రామరాజు ఇన్‌స్పెక్టర్‌కు నమస్కారం చేశాడు.

"వీళ్ళేకదూ నువ్వు సునీతను భయపెట్టటానికి నియమించిన కిరాయి మనుషులు" అన్నాడు ప్రదీప్ అతనితో.

అతను మాట్లాడలేదు.

"రాత్రి మీరు సునీతను కలుసుకున్నారుకదూ" అడిగాను రామరాజుని.

"అవును" అన్నాడతను వెంటనే.

"ఎన్ని గంటలకు?"

"పదిన్నరవుతుంది"

"ఏం మాట్లాడారు?"

"ఏమీ మాట్లాడలేదు. నాకు కొంత డబ్బు అర్జంటుగా అవసరం వచ్చిందనీ పదివేలు కావాలనీ ఇవ్వమనీ అడిగాను. ఇవ్వనన్నది."

"అప్పుడు మీరేం చేశారు?"

"ఇవ్వకపోతే ఫలితం తీవ్రంగా వుంటుందని బెదిరించాను. ఆమె వినలేదు. నా చెంపమీద కొట్టి "బెదిరిస్తున్నావా?" అన్నది. అవమానమనిపించి ఇక అక్కడ వుండలేక గబగబా బయటకు వచ్చేశాను."

"మీరు చెప్పినదంతా నిజమేనంటారా?"

"ముమ్మాటికీ నిజం"

"సునీతను బెదిరించటానికి మనుషులను ఎందుకు నియమించారు?"

"కేవలం ఆమెను భయపెట్టటానికే. నన్ను ప్రేమించి మరో మనిషిని పెళ్ళి చేసుకున్నందుకు పరిహారంగా సునీతను యాభై వేలు ఇవ్వమని అడిగాను. ఇవ్వనన్నది. అందుకే సునీతను భయపెట్టి ఎలాగయినా ఆమె దగ్గర్నించి డబ్బు లాగాలనుకుని ఈ ముగ్గురినీ నియమించాను."

"సునీత రాత్రి హత్య చెయ్యబడింది....మీకు తెలుసు కదూ" అతని కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ అన్నాను.

"నిజంగానా!" అన్నాడు రామరాజు ఆశ్చర్యంగా.

"ప్లీజ్....నటించకు మిస్టర్. ఆమెను రాత్రి నువ్వే హత్య చేశావు. రాత్రి నువ్వు వెళ్ళేసరికి ఆమె గదిలో నీకు పాలు నిండివున్న గ్లాసు కనిపించింది. అక్కడే స్లీపింగ్ పిల్స్ బాటిల్ కూడా కనిపించింది. వెంటనే నువ్వు అవకాశాన్ని వినియోగించుకున్నావు. సునీత చూడకుండా స్లీపింగ్ పిల్స్‌ని ఆ పాలల్లో కలిపావు. తర్వాత ఏమీ తెలియని వాడిలా అక్కడినించి గబగబా బయటకు వచ్చావు. నువ్వు కంగారుగా సునీత గదిలోనించి బయటకు రావడం నౌకరు రంగయ్య చూశాడు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ ప్రదీప్.

"మీరంతా కల్పించి వూహించి చెబుతున్నారు. అసలు నేను వెళ్ళినప్పుడు సునీత గదిలో పాలగ్లాసు లేదు. స్లీపింగ్ పిల్స్ సీసా లేదు. నేను ఆమెను హత్య చెయ్యలేదు. నా మాట నమ్మండి" అన్నాడు రామరాజు ప్రాధేయపడుతున్నట్టు.

"నువ్వు చాలా తెలివైనవాడివి మిస్టర్. అందుకే సునీతను భయపెట్టి డబ్బు గుంజటానికి కిరాయి గూండా

లను నియమించావు. ఐనా ఆమె భయపడి నీకు డబ్బు ఇవ్వలేదు. నీ ప్లాను ఫలించలేదు. సునీత మీద నీకు వున్న ఆశ పోయింది. అందుకే దొరికిన అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకుని ఆమెను హత్య చేశావు. మర్యాదగా నీ నేరాన్ని అంగీకరించు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఇది అన్యాయం ఇన్‌స్పెక్టర్ గారూ. సునీతను బెదిరించటానికి కిరాయి గూండాలను నియమించటమే నేను చేసిన నేరం. అందుకు నన్ను శిక్షించండి. నేను కాదనను. అంతేకాని హత్యానేరాన్ని నామీద రుద్దకండి. నేను సునీతను హత్య చెయ్యలేదు. ఆమెను హత్యచేస్తే నాకొచ్చే లాభమేమీ లేదు. ఆమెను ఇంతకు ముందు బెదిరించిన మాట నిజమే కానీ నిజానికి సునీతను హత్య చేసే ఉద్దేశం నాకు లేదు" అన్నాడు రామరాజు.

అతని మాటల్లో నిజాయితీ వుందనిపించింది.

లేచి నిలుచుని "ఇన్‌స్పెక్టర్ .... నాలుగో అనుమానితుడ్ని ఇంతవరకు కలుసుకోలేదు. నేను వెళుతున్నాను. ఇంకో గంటలో ఇక్కడ వుంటాను" అన్నాను ముందుకు కదిలి.

7

"నేనే సుధీర్‌ని. నాతో ఏం పని?" అన్నాడు ఒకతను.

ఆ గదిలో నలుగురు ఒకే వయసులోవున్న మనుషులు కూర్చుని పేకాడుతున్నారు. వాళ్ళమధ్య మూడు బీరు సీసాలు వున్నాయి. గ్లాసులు లేవు.

వాళ్ళను చూడగానే ఎవరికయినా సులభంగానే ఏ పనీ చెయ్యకుండా గాలికి తిరిగే మనుషులని తెలుస్తుంది.

సుధీర్ లావుగా వున్నాడు. తెల్లగా వున్నాడు. హిప్పీ

క్రాపు - పువ్వుల షర్టు వేసుకున్నాడు. మిగిలిన ముగ్గురూ దాదాపు సుధీర్ లాగే వున్నారు.

"నువ్వు సునీత తమ్ముడివి కదూ?" అడిగాను.

"అవును....అయితే ఏమిటి?" నిర్లక్ష్యంగా అడిగాడు కనుబొమ లెగరేస్తూ.

"నీతో పనుంది. రాత్రి నువ్వు ఎక్కడున్నావ్?"

అతను నాకేసి కోపంగా, ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

తర్వాత "పోలీసోళ్ళలాగా ఏమిటీ ప్రశ్నలు? అసలు ఎవరు మీరు? ఎందుకొచ్చారు?" అన్నాడు.

నేనెవరో చెప్పాను.

చెప్పగానే అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

వెంటనే వాళ్ళు పేకాట ఆపేశారు.

"మీ అక్కయ్య సునీత నన్ను కలుసుకుంది. నీ గురించి అంతా చెప్పింది."

"నా గురించి చెప్పిందా? ఏమని చెప్పింది?" భయంగా అడిగాడు.

"నువ్వు తీసిన ఫోటోలు నీ దగ్గర వున్నాయా?"

"ఏ ఫోటోలు?" అమాయకంగా అడిగాడు.

"మరీ అమాయకంగా నటించకు సుధీర్. ఏ ఫోటోలో నీకు బాగా తెలుసు. ఏ ఫోటోలను తీసి నీ సొంత అక్కని బ్లాక్ మెయిల్ చేశావో ఆ ఫోటోలు."

"అవి నా దగ్గరలేవు."

"ఎక్కడున్నాయి?"

"ఎక్కడా లేవు. చించేశాను."

"నమ్మమంటావా?"

"నిజం సార్. ఏదో డబ్బు కక్కుర్తికొద్దీ అలా చేశాను కానీ మా అక్కయ్య నన్ను కొట్టిన తర్వాత నాకు బుద్ధి

వచ్చింది. అందుకే ఆ ఫోటోలను, నెగటివ్ ని చించేశాను."

"రాత్రి నువ్వు సునీతను కలుసుకున్నావు కదూ."

"లేదు. అక్కయ్య నన్ను కొట్టిన తర్వాత మళ్ళీ కలుసుకోలేను."

"నిజంగా కలుసుకోలేదా?"

"లేదు."

"అబద్ధం. రాత్రి నువ్వు సునీత గదిలోకి వెళుతున్నప్పుడు నౌకరు రంగయ్య చూశాడు" అన్నాను.

కావాలనే అబద్ధం ఆడాను.

"రంగయ్య మీకు అబద్ధం చెప్పాడు. రాత్రి నేను ఆ ఇంటివైపుకే వెళ్ళలేదు" గట్టిగా అన్నాడు సుధీర్.

"అయితే రాత్రి నువ్వు ఎక్కడున్నావ్?"

"రాత్రి తొమ్మిదిగంటలవరకు ఈ రూములోనే మేం నలుగురం పేకాటాడుకుంటూ కూర్చున్నాము. తర్వాత తెల్లవారేవరకూ చిలకలగూడ పోలీస్ స్టేషన్ లో వున్నాము."

"పోలీస్ స్టేషన్ లోనా?!"

"అవును. తొమ్మిదిన్నరకు హోటల్లో భోజనం చేసి సినిమాకు బయలుదేరాము. దారిలో ఒక అమ్మాయి ఒంటరిగా వెళుతూ కనిపించింది. నలుగురం ఆ అమ్మాయిని అల్లరిచేశాం. ఆ అమ్మాయి మాకు ఎదురుపడిన ఓ కానిస్టేబుల్ కి మా గురించి చెప్పింది. అతను మమ్మల్ని స్టేషన్ కు తీసుకువెళ్ళి తెల్లవార్లు వుంచాడు. తెల్లవారిన తర్వాత ఆరుగంటలప్పుడు మాకు తెలిసిన ఒకాయనవచ్చి మమ్మల్ని విడిపించాడు. కావాలంటే మీరు ఎంక్వయిరీ చేసుకోవచ్చు" అన్నాడు సుధీర్.

ఆలోచనలో పడిపోయాను. సుధీర్ చెప్పేదంతా నిజమే అయివుండొచ్చు. అందుకే అంత గట్టిగా తను

రాత్రి సునీత ఇంటికి వెళ్ళలేదని చెబుతున్నాడు. ఐతే నాలుగో అనుమానితుడయిన సుధీర్ కూడా సునీతను హత్య చెయ్యలేదు.

మరి సునీతను హత్య చేసిందెవరు?

"ఎందుకు మీరు ఇవన్నీ అడుగుతున్నారు?" అడిగాడు సుధీర్.

"ఐయామ్ సారీ. సునీత రాత్రి హత్య చెయ్యబడింది."

అదిరిపడ్డాడు సుధీర్.

నమ్మలేనట్టు నన్ను చూశాడు.

"సునీత హత్య చెయ్యబడిందా!'

"అవును. ఎవరో ఆమె పాలగ్లాసులో ఓవర్ డోస్‌లో స్లీపింగ్ పిల్స్ కలిపారు."

అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆ నిముషంలో అతని మొహం చూస్తే జాలివేసింది.

కొంచెంసేపు అతను మౌనంగా వుండిపోయాడు.

తర్వాత "నా అక్కయ్యను హత్య చేసిన ఆ దుర్మార్గుడు ఎవరు? మా బావ సుధాకరేనా?" అన్నాడు.

"ఇంకా ఎవరో తెలీలేదు. బహుశా కొన్ని గంటల్లోనే అసలు హంతకుడిని పట్టుకుంటాను. వెళతాను. సారీ ఫర్ ది బాడ్ న్యూస్" అన్నాను అనునయంగా.

8

నాకు విసుగ్గా వుంది. నలుగురు అనుమానితుల్లో ఏ ఒక్కరూ సునీతను హత్య చెయ్యలేదంటున్నారు. అందరి మాటల్లో నిజాయితీ ధ్వనిస్తోంది.

సునీతను హత్య చేసే అవకాశం ఇంకా ఎవరికి వుంది? అవసరం ఏముంది? ఈ ప్రశ్నలకు జవాబులు తెలిస్తే హంతకుడు ఎవరో తెలిసిపోతుంది.

సునీతకు పాలు ఇచ్చే అవకాశం ఎవరికి వుంది? హత్య జరిగిన రాత్రి ఆ ఇంట్లో వున్నది ఎవరు?

సునీత భర్త మోహనరావు—నౌకరు రంగయ్య—ఆమెను కలుసుకున్న సుధాకర్—రామరాజు.

ఈ మనుషుల్లో ఒక్క నౌకరు రంగయ్యను వదిలేస్తే ఇంకెవ్వరూ సునీతకు పాలు కలిపి ఇచ్చే అవకాశంలేదు. ఒకవేళ ఇచ్చినా సునీత తీసుకోదు. ఇక వీళ్ళు ముగ్గురూ సునీతకు తెలియకుండా పాలల్లో స్లీపింగ్ పిల్స్ కలిపి వుండాలి. అటువంటప్పుడు అసలు సునీతకు పాలు కలిపి ఇచ్చిన మనిషి ఎవరు? నౌకరు రంగయ్య ఇచ్చివుండడు. అయినా రంగయ్యకు సునీతను హత్యచెయ్యవలసిన అవసరం ఏమీ కనిపించటంలేదు.

ఐతే, సునీత తనకు తనే పాలు గ్లాసులో పోసుకుని తాగిందా? అయితే అందులోకి స్లీపింగ్ పిల్స్ ఎలా వచ్చాయి? సునీత కలుపుకుందా? అలా అయితే సునీత ఆత్మహత్య చేసుకుని వుండాలి.

కాని సునీత ఆత్మహత్య చేసుకోలేదు. ఆత్మహత్య చేసుకునే ఉద్దేశమే సునీతకు వున్నట్లయితే ఆమె నన్ను కలుసుకుని నా సహాయం కోరేది కాదు.

సునీత హత్యచెయ్యబడింది.

అయితే, హత్యచేసిన మనిషి ఎవరు? మళ్ళీ పరిశోధన మొదటికి వస్తోంది.

ఆలోచిస్తున్నాను.

ఉన్నట్టుండి నాలో ఓ ఐడియా గబుక్కున మెరిసింది.

అంతే! ఫోన్ అందుకొని డయల్ చేశాను.

అవతలవైపు నించి నౌకరు రంగయ్య గొంతు వినిపిం

చింది.

"రంగయ్యా! నేను జగదీష్‌ని మాట్లాడుతున్నాను" అన్నాను.

"మీరా! మోహనరావు అయ్యగార్ని పిలిచేదా?" అన్నాడు.

"వద్దు. నాకో విషయం తెలియాలి. సునీతకు నిద్ర మాత్రలు వాడే అలవాటుందా?" అడిగాను.

"నెలరోజుల కిందటివరకు వుంది. కాని తర్వాత ఆమె నిద్రమాత్రలు వాడటం మానేసింది. ఒకరోజు ఇంట్లో మిగిలిపోయిన మాత్రలన్నీ బయట పారెయ్యటం నేను చూశాను."

"అసలు సునీత నిద్రమాత్రలు ఎందుకు వేసుకునేది?"

"ఆమెకు ఇంతకుముందు కొన్నిరోజులు తరచుగా ఏదో నొప్పివచ్చింది. రాత్రివేళల్లో నిద్రవుండేదికాదు. అందుకని డాక్టరు నెప్పి క్రమంగా తగ్గిపోతుందనిచెప్పి నిద్రపట్టటానికి నిద్రమాత్రలు వాడమని చీటీ రాసి ఇచ్చాడు. నెలరోజుల కిందటనుండి అమ్మగార్కి ఆ నెప్పి రావటం మానేసింది."

"సునీత నిద్రమాత్రలను ఎప్పుడూ తనే కొని తెచ్చుకునేదా?"

"తనే తెచ్చుకునేది. కాని అప్పుడప్పుడు...." చెప్పే శాడు రంగయ్య.

"థాంక్స్ రంగయ్యా" అని ఫోన్ పెట్టేశాను.

ఇప్పుడు నా ఆలోచనలు చురుగ్గా సాగుతున్నాయి.

నా కళ్ళముందు నా గదిలో ఎదురుగా కూర్చున్న సునీత కదులుతోంది—

9

"ఆమెగో. సునీతని హత్య చేసిన హంతకి" అన్నాను.

అందరం వంటగదిలోకి వెళ్ళాము.

గబుక్కున వెనక్కి తిరిగి మమ్మల్ని చూసి షాక్ కొట్టినదానిలా అయిపోయింది వంటమనిషి గోవిందమ్మ.

"ఎవరు? వంటమనిషా?" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అవును. వంటమనిషే సు నీ త ను హత్య చేసింది" అన్నాను.

గోవిందమ్మ మొహం నల్లగా అయిపోయింది. వంటి నిండా చెమటపట్టింది అప్పటికప్పుడే.

"నమ్మలేకుండా వున్నాను జగదీష్‌గారూ. గోవిందమ్మ ఈహత్య చేసిందంటే" అన్నాడు మోహనరావు.

"ఎవ్వరూ నమ్మరు. కానీ ఈమే సునీతని హత్య చేసింది. కావాలంటే ఆమెను అడగండి. చెబుతుంది."

"నువ్వేనా సునీతను హత్య చేసింది" గర్జించి అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఆమె మాట్లాడలేదు. తలవంచుకుంది.

"ఆమె చెప్పలేదు. అసలు తనని అనుమానిస్తారనే గోవిందమ్మ అనుకోలేదు. ఈ హత్యకు కారణం నా దృష్టిలో ఓ నగ. దానికోసమే గోవిందమ్మ—సునీతను హత్య చేసింది తెలివిగా."

"అసలు మీరు గోవిందమ్మను ఎలా అనుమానించారు?" అడిగాడు మోహనరావు.

"సునీతకు పాలు ఇచ్చే అవకాశం ఎవరికి వుంది? ఒక్క గోవిందమ్మకే. కాని ఆ రాత్రి గోవిందమ్మ ఏడు గంటలకే ఇంటికి వెళ్ళిపోయాననీ, తెల్లవారి వచ్చాననీ చెప్పింది. కాని ఆమె అబద్ధం చెప్పింది. నిజానికి

అందరూ చూస్తుండగా ఏడు గంటలకే ఇంటికి బయలు దేరింది. వెళుతూ తను ఎప్పుడూ సునీతకు స్లీపింగ్ పిల్స్ కొనే మెడికల్ షాపులో స్లీపింగ్ పిల్స్ కొన్నది.

తర్వాత పదకొండు గంటలప్పుడు ఎవ్వరూ చూడకుండా ఇక్కడికి వచ్చింది. బహుశ సునీత మళ్ళీ వచ్చావేం? అని అడిగివుంటుంది. సునీతకు ఏదో జవాబు చెప్పి వుంటుంది. తర్వాత వంటగదిలోకి వెళ్ళి పాల గ్లాసులో స్లీపింగ్ పిల్స్ ఓవర్ డోస్‌లో కలిపి వేలి ముద్రలు పడకుండా పమిటతో తీసుకువచ్చి సునీత గదిలో పెట్టింది.

సునీతకు ఎటువంటి అనుమానమూ లేదు. అందుకే పాలు తాగి మత్తుకు లోనయ్యింది. ఆ మత్తులోనే ప్రాణం వదిలింది. వెంటనే ఆమె మెళ్ళో వున్న ఖరీదయిన గొలుసు తీసుకుని ఎవ్వరూ చూడకుండా ఇంటికి వెళ్ళి పోయి వుంటుంది. గోవిందమ్మ ఇల్లు సోదాచేస్తే ఆ గొలుసు దొరకవచ్చు" అన్నాను.

"ఆశ్చర్యంగా వుంది. మీరు చెప్పింది నిజమే అయి వుంటుంది. మేమెవ్వరం గమనించలేదు—చనిపోయిన సునీత మెళ్ళో ఎప్పుడూ వుండే ఆ గొలుసు లేదు" అన్నాడు మోహనరావు.

"అవును. నా దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు సునీత మెళ్ళో ఓ గొలుసు వుంది. అది ప్రత్యేకంగా వుండి నా దృష్టిని ఆకర్షించింది. చనిపోయిన తర్వాత ఆమె మెళ్ళో గొలుసులేదు. తర్వాత నాకు ఈ విషయం గుర్తుకు వచ్చింది. బహుశ గోవిందమ్మ ఇంకా రాత్రి ఈ ఇంట్లో నించి విలువైన వస్తువులు డబ్బు ఏవైనా తీసుకెళ్ళి

వుండవచ్చు. ఆమె ఇల్లు సోదా చేయించండి" అన్నాను.

అప్పటికప్పుడే ఇన్స్పెక్టర్ ఓ కానిస్టేబుల్ని గోవిందమ్మ ఇంటికి పంపించాడు.

గోవిందమ్మ చేతులకు బేడీలుపడ్డాయి.

అనుమానితులు నలుగురూ హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

—:ఐపోయింది:—